

ARGUS

de stem van sprakeloze wilde dieren

**Actie Ecoduct Hulshorst: Teken de petitie.
Informatievoorziening van de Faunabscherming: Uw mening telt!**

Inhoud

3

Redactie. **De informatievoorziening van De Fauna-
bescherming.** Graag horen wij van u hoe u in de nabije toekomst het
liefst door ons geïnformeerd zou willen worden.

4

Harm Niesen. **Voorzichtig positief.** Nu concept natuurwet van
Rutte I van tafel is, lijkt het tij voor de natuurbescherming weer te keren.

5

Cassandra. **Groei.** Column.

6

Harm Niesen. **Jan Kattens overleden.** In memoriam voor één
van de oprichters van De Faunabescherming.

7

Pauline de Jong. **Bleker's poging over zijn graf heen te
regeren.** Ondanks zijn arrogante vastberadenheid verdwenen de
voormalig staatssecretaris en met hem zijn omstreden concept-natuurwet
volledig van het toneel.

9

Inge Sloos. **Organisatie faunabeheer moet anders.**
Pleidooi voor een andere aanpak en organisatie van het faunabeheer in
Nederland.

11

Marcel Vossestein. **Een nieuw natuurtijdperk.** Feiten en over-
wegingen naar aanleiding van een eeuw natuurbeleid.

13

Harm Niesen. **Natuurmonumenten en grauwe ganzen...**
Waarom de vergassing van grauwe ganzen tegen beter weten in wordt
doorgezet.

14

Gerard Ellenbroek. **Geen geweren om herten te keren.**
Verslag van de actie van De Faunabescherming tegen het plan van de
provincie Gelderland om edelherten af te schieten bij ecoduct Hulshorst.

18

Redactie. **Eendenjacht in de polder.** Brief van een verontruste
ooggetuige.

20

Betty de Jong. **De buit van de vos.** Vaste rubriek over actueel
dierenleed in de media.

23

De Webwinkel van De Faunabescherming

24

Jachthutten.nl. **Flip Hul** Vaste rubriek.

Voorpagina:

Actie van De Faunabescherming bij het ecoduct
over de A28 bij Hulshorst op de Veluwe, De actie
richtte zich tegen het plan van de provincie Gelder-
land om edelherten bij het viaduct af te schieten
wanneer dit geopend zou worden. Foto: Rob Voss.

Colofon

ISSN 0166-5073

Argus is het tijdschrift van De Faunabescherming. Argus wordt drie keer per jaar toegestuurd aan donateurs die ten minste € 16,- per jaar betalen via postbanknummer 116072 te Renkum.

Sympathisanten betalen € 5,- per jaar en ontvangen jaarlijks de Fauna-nieuwsbrief.

Indien u Stichting De Faunabescherming testamentair wenst te gedenken, wordt u verzocht contact op te nemen met de penningmeester.

Donateursadministratie

Postbus 150, 6870 AD Renkum, Postbanknummer 116072. Voor adreswijzigingen en vragen over de jaarlijkse donatie kunt u ons mailen: donateurs.adm@faunabescherming.nl Bij betaling vanuit het buitenland dient men de volgende codes te gebruiken:

IBAN: NL84INGB0000116072 en BIC: INGBNL2A.

Secretariaat

Mw. A.P. de Jong, Amstedijk Noord 135, 1183 TJ Amstelveen,

Telefoon (020) 641 07 98, Telefax (020) 647 37 00,

E-mail: info@faunabescherming.nl

Penningmeester

Mw. I. v.d. Abeele, Korenbloemstraat 30, 6871 WE Renkum,

Telefoon (0317) 318487

Bestuur

I. v.d. Abeele, H. Aslander, G.A. Ellenbroek, A.P. de Jong, B. de Jong, H.H. Niesen, S.H.D. Voss.

Medewerkers

Gerard Ellenbroek, Betty de Jong, Pauline de Jong, Harm Niesen, Inge Sloos.

Redactieadres

Gerard Ellenbroek, Ratelaar 47, 7322 GM Apeldoorn, Telefoon (055) 360 360 6,

E-mail: redactie.argus@faunabescherming.nl

Website

www.faunabescherming.nl

Lay-out en druk

Van Berkum Graphic Solutions, Zwaag

Knipselkrant

Zes keer per jaar verschijnt de FaunaKnipselkrant, een bloemlezing van de in de Nederlandse pers verschenen artikelen over jacht en faunabeleid. U kunt zich abonneren door overmaking van € 8,- per jaar op postbanknummer 116072 ten name van donateursadministratie Stichting De Faunabescherming te Renkum, onder vermelding van 'knipselkrant'. Voor de krant bestemde knipsels kunnen worden gestuurd naar: Fauna-Knipselarchief, Brandpunt 125, 1705 SK Heerhugowaard.

Doelstelling

Stichting De Faunabescherming is een niet-gesubsidieerde, landelijke vrijwilligersorganisatie. Haar doel is een ethisch en wetenschappelijk verantwoord faunabeleid.

Stichting De Faunabescherming tracht haar doel te bereiken door het bepleiten van verbetering in de wetgeving, het propageren van onderzoek en het bekendmaken van onderzoeksresultaten aan beleidsinstanties en publiek.

De informatievoorziening van De Faunabescherming

In het verleden was ons mooie tijdschrift Argus de enige manier om onze achterban te informeren en te activeren. Anno 2012 is er in dat opzicht veel veranderd. Naast de al langer bestaande website en digitale nieuwsbrief heeft De Faunabescherming zich in het afgelopen jaar steeds meer gemanifesteerd via de sociale media. Onze berichten via

Twitter worden inmiddels gevolgd door meer dan 1000 personen en de laatste maanden is het bestuur zeer actief op Facebook. Een paar geestverwanten zorgen ervoor dat ook via LinkedIn regelmatig jacht-gerelateerde berichten verschijnen.

Al deze zaken kosten tijd en energie, naast onze normale activiteiten als rechtszaken en acties. Daarom is dit jaar nog maar één nummer van Argus verschenen, het tweede is in de maak, maar ons geplande aantal van drie zullen we dit jaar niet meer halen.

In de komende maanden zullen wij beslissingen moeten nemen over de toekomst van onze informatievoorziening. Maar voor we dat doen, willen we graag uw mening weten. Daarom zouden we het erg op prijs stellen als u ons antwoord zou willen geven op de volgende vragen:

- Via welke kanalen volgt u de berichtgeving van De Faunabescherming? (Argus, gedrukte nieuwsbrief, website, digitale nieuwsbrief, Twitter, Facebook)
- Zou u het een bezwaar vinden al wij de verschijningsfrequentie van Argus zouden terugbrengen naar b.v. 2 per jaar, en u regelmatig zouden informeren via een digitale nieuwsbrief, in een meer uitgebreide versie dan de huidige?
- Of wilt u liever helemaal geen gedrukte informatie van De Faunabescherming ontvangen?
- Mocht u geen Internet hebben, zou u het dan op prijs stellen om frequenter op de hoogte te worden gehouden, b.v. via een gedrukte versie van de digitale nieuwsbrief?
- Welke onderwerpen mist u of zouden uitgebreider behandeld mogen worden?

Hebt u nog andere opmerkingen of suggesties over dit onderwerp?

U kunt ons de antwoorden op deze vragen en overige suggesties toesturen via e-mail (info@faunabescherming.nl) of per post naar Stichting De Faunabescherming, Amstedijk-Noord 135, 1183 TJ Amstelveen.

Alvast heel hartelijk dank voor uw reacties!

Hieronder vindt u de links naar onze digitale informatiekanalen:

Onze website: www.faunabescherming.nl

Digitale nieuwsbrieven: www.faunabescherming.nl/digitale-nieuwsbrief/

Twitter: twitter.com/faunabescherming (geen drukfout; twitternamen zijn maximaal 15 posities lang)

Facebook: facebook.com/faunabescherming

LinkedIn: www.linkedin.com/groups/Faunabescherming-Antijacht-2060295

Voorzichtig positief

HARM NIESEN

Betere toekomst voor de wilde fauna? Wie weet, het ziet er, voor het eerst in vele jaren, toch echt wat beter uit. De in de gehele natuur- en dierenbeschermingswereld verguisde meneer Bleker lijkt definitief van het toneel te verdwijnen en met hem zijn desastreuze voorstellen voor een opvolger van de Flora- en faunawet. In een laatste poging te redden wat er te redden valt – voor boeren, jagers en industrie uiteraard en *niet* voor de natuur – heeft de demissionaire staatssecretaris die nieuwe wet nog geprobeerd door de 2e Kamer te jagen. Na de eclatante nederlaag van het CDA is dat voorstel nog net op tijd controversieel verklaard en zal het dus niet behandeld worden voor er een nieuwe regering is. En de kans is erg groot dat er dan een meerderheid gevonden kan worden voor een heel ander voorstel. In de vorige Argus meldden we al dat de voorstellen van Bleker zo veel en zo breed weerstand ondervonden dat de complete natuur- en dierenbeschermingswereld de handen ineen heeft geslagen. Zo'n 40 organisaties die het in grote lijnen met elkaar eens zijn, volstrekt nieuw en bijna ongehoord in dat wereldje. En zo heeft Bleker straks dus hopelijk ongewild een buitengewoon positief effect gehad. Om één van de belangrijkste voorstellen te noemen: jagen om geen andere reden dan het persoonlijke plezier van de jager, moet worden afgeschaft. Geen wildlijst meer. Wilde eend, fazant, houtduif, haas en konijn worden niet meer zonder dwingende noodzaak geschoten. En meer dan in het verleden zal die dwingende noodzaak moeten worden aangetoond. Weliswaar is dat nu in principe ook al nodig voor de soorten die niet tot de bejaagbare soorten behoren, maar in de praktijk komt daar niets van terecht. En daar komen we zo nog op terug. Het is tenslotte niet allemaal rozengeur en maneschijn. Voor de verkie-

zingen zijn de belangrijkste onderdelen van de visie van de natuur- en dierenbeschermers al overgenomen in het alternatieve voorstel voor een nieuwe natuurwet, die door PvdA, GroenLinks en D66 is ontwikkeld. Niet al die partijen staan er na de verkiezingen nu zo florissant voor, maar het CDA is erg klein geworden en dat kan straks, als het nieuwe voorstel echt wordt ingediend, van doorslaggevende betekenis zijn bij de stemmingen in de 2e Kamer. Uiteindelijk zal het resultaat van zelfs de meest fraaie en diervriendelijke wetgeving pas in de praktijk zijn werkelijke gezicht tonen. Ook nu is “beheer”, behalve voor de vijf vrij bejaagbare soorten, pas toegestaan als is gebleken dat alle (en dat zijn er veel...) andere methoden om ernstige schade of overlast te beperken falen en als gebleken is dat beheer wel het gewenste effect sorteert. Zo werkt het nu in de praktijk absoluut niet en het gevaar is levensgroot dat het in de toekomst onder een nieuwe wet niet beter wordt. Er bestaat namelijk geen instantie die deze belangenafweging maakt. Er bestaat zelfs geen instantie die deze afweging zou *kunnen* maken. We weten natuurlijk al lang, dat boeren en jagers heel snel tot het besluit komen dat geweldloze methoden niet afdoende zijn en dat er dus bestreden moet worden. Naar de effectiviteit van die bestrijding wordt vervolgens nimmer onderzoek gedaan. Men is tevreden met de eigen constatering, dat de praktijk leert

dat het helpt. De slager keurt in dit geval zijn eigen vlees niet eens, hij doet slechts *alsof*. Van overheden en rechtbanken mag de nietsvermoedende burger verwachten dat zij hier keihard tegen optreden. Niets is minder waar. De mening van de zogenaamde praktijkmensen wordt hoog aangeslagen en meestal kritiekloos geaccepteerd. Deze trend zet zich in toenemende mate voort bij een beroepsgroep die over het algemeen wetenschappelijk geschoold is en waar je dus wat anders van mag verwachten. Particuliere, commerciële onderzoeksbureaus en zelfs instanties als SOVON en Alterra concurreren elkaar op leven en dood als het gaat om het onderzoeken van allerlei maatschappelijke problemen met de in het wild levende fauna. Levensgroot is het gevaar dat daarbij op de loer ligt: de opdrachtgever krijgt de oplossingen voorgeschoteld die hem goed uitkomen. Bijna altijd vinden bepaalde bevolkingsgroepen dat er ergens “te veel” van zijn. Of het nu gaat om ganzen in het algemeen of in het bijzonder bij Schiphol, muskusratten, vossen in weidevogelgebieden, damherten in de duinen of wilde zwijnen op de Veluwe. Dat deze onderzoekers dan zonder uitzondering tot de conclusie komen dat er inderdaad “te veel” zijn is al opzienbarend. Biologisch of ecologisch bestaat te veel uiteraard niet, die dieren zijn er, het kan dus op dat moment en op die plaats bestaan. Te veel is een subjectief begrip, dat meestal slechts door een kleine groep zo wordt ervaren. De gemiddelde gewone burger of natuurliefhebber zal de aantallen van geen van de bovengenoemde soorten waarschijnlijk als een groot probleem ervaren. De onderzoeksbureaus doen dat wel. Maar het

Eén van de voorstellen van de 40 anti-Bleker-organisaties is het opheffen van de wildlijst. Dat zou onder meer voor de houtduif een mooie opsteker zijn. Foto: Harm Niesen.

Groei

CASSANDRA

ergste moet nog komen... Ze gaan zich in toenemende mate bemoeien met oplossingen waar ze totaal geen verstand van hebben en waar ze geen ervaring mee hebben. Zomaar een paar voorbeelden. Hogeschool Van Hall Larenstein laat iemand onderzoek doen naar de achteruitgang van de grutto in ZW-Friesland. Wat blijkt: de vos is daar een belangrijke predator. OK. Hier dient die onderzoeker te stoppen. De conclusie dat de vos dus bestreden moet worden en dat dat goed is voor de grutto, kan en mag hij niet trekken. Het effect van de bestrijding van de vos heeft hij niet onderzocht. Het effect van de vos op andere predatoren ook niet. Een ander voorbeeld vormt het onderzoek dat Alterra in opdracht van het Faunafonds heeft gedaan naar broedende grauwe ganzen in ons land. Het wordt voorzichtig en eufemistisch geformuleerd: "Waarschijnlijk is aantalsregulatie in bepaalde gevallen verstandig". Naar de werkelijke effecten van afschot of vergassing zijn nauwelijks onderzoek gedaan en voorzover dat wel is gedaan is de conclusie dat daarmee een probleem nooit definitief kan worden opgelost. Waarom wordt niet hardop gezegd dat bestrijding, aantalsregulatie, altijd de minst logische oplossing is omdat het niets aan de oorzaak doet? De ganzen rond Schiphol worden daar nog steeds niet geweerd door er eenvoudigweg geen aantrekkelijke gewassen meer te telen. Er komen slechts vrijblijvende overeenkomsten. De toegenomen kans op botsingen met vliegtuigen wordt volgens Schiphol niet veroorzaakt door het sterk toegenomen vliegverkeer, maar uitsluitend door de toename van het aantal ganzen. Dus gaan we er 5000, hoofdzakelijk jonge ganzen waarvan de meerderheid nooit volwassen zal worden, vergassen. Bij Monnickendam, niet bij Schiphol maar 20 km verderop. Laat een echte wetenschapper maar eens onderzoek doen naar de kans dat een gans in een vliegtuigmotor terecht komt en laat hem dan vervolgens uitrekenen hoeveel die kans kleiner is geworden door die vergassingsactie. En dat dan vervolgens afzetten tegen de bedragen die er voor die aantalsregulatie worden uitgegeven.

Al mijn hele leven lig ik overhoop met het begrip groei. In mijn tienerjaren – al behept met een hinderlijk vermogen tot logisch denken – hoorde ik eens een wethouder van een grote gemeente uitleggen waarom hij jaarlijks een bepaald aantal hectare natuur moest herbestemmen tot industrieterrein. "Anders krijg ik mijn begroting niet sluitend". Ik keek naar de tuin van mijn ouderlijk huis en stelde me voor dat mijn vader elk jaar een paar vierkante meter zou moeten verkopen om ons te eten te geven. Op een bepaald moment zou de tuin op zijn en wat dan?

Een tijdje later verscheen het rapport "Grenzen aan de groei" van de Club van Rome en ik had direct zo'n idee van JA. Iedereen zou onmiddellijk inzien dat we niet steeds konden doorgaan met onze economische groei, omdat op een bepaald moment de aarde en haar grondstoffen gewoon op zouden zijn. Maar het idee van

grenzen aan de groei werd weggehoond. Technische vooruitgang zou er voor zorgen dat alles in orde kwam, ook al kwamen er steeds meer mensen bij die steeds hogere eisen stelden.

In de natuur is groei een stuk overzichtelijker. Alles begint klein: zonnebloemen, mensen en bomen. Zonder inmenging

Niet iedereen staat te juichen bij de groei van het aantal wilde zwijnen... Foto: Rob Voss.

van buitenaf groeien ze allemaal tot ze een bepaald maximum hebben bereikt, afhankelijk van genetische of omgevings-variabelen. Dan blijven ze een zekere periode – maanden tot honderden jaren – even groot, totdat plotseling of geleidelijk het afkalven begint. Maar ondertussen is de hele cyclus alweer opnieuw begonnen.

In de economie leek het er eerst op dat er inderdaad geen grenzen waren aan de groei. Iedereen ging steeds meer verdienen, de huizen werden steeds meer waard en de aandelen groeiden de hemel in. Dat was erg leuk voor mensen met banen, huizen en aandelen, maar degenen die dat allemaal niet hadden, bleven vaak in de kou staan. Nu, na de crisis, is ook de groei voor de voorrechte klasse aan het afnemen, al zien sommigen nog kans om uit een slinkende

pot voor zichzelf een groeiend aandeel te graaien.

Het begrip groei is in de economie ook heel eenzijdig. Als er meer geld wordt uitgegeven is iedereen blij, zelfs als dat wordt uitgegeven aan volkomen onnodige prullaria en milieuvervuilende activiteiten. Denk maar aan het jaarlijks stijgende bedrag dat aan vuurwerk wordt uitgegeven. De kosten van het opruimen achteraf worden niet van de opbrengsten afgetrokken.

Maar soms wordt “groei” niet gewaardeerd. Denk maar aan het aantal immigranten, ook al hebben we die hard nodig om de groei van ons Bruto Nationaal Product op te krikken. Maar ook bij de groei van het aantal vossen, zwijnen of ganzen staat niet iedereen te juichen. Terwijl deze aanwas een direct gevolg is van onze maatre-

gelen om de opbrengst van ons landbouw-areaal te laten groeien.

Het mechanisme dat in de natuur iedere groei vanzelf stopt bij ongewijzigde omstandigheden geldt ook in het geval van de vossen, de zwijnen en de ganzen. Maar om de één of andere reden wil men daar in bepaalde kringen niet in geloven. Men spiegelt ons voor dat de groei onbepert doorgaat als de redders in groene pakjes daar met hun geweren geen stokje voor steken. Dat de ongebreidelde jacht juist de aantallen doet groeien is al jaren duidelijk, vooral op de Veluwe.

Laten we maar hopen op een klein beetje groei van het gezond verstand bij bestuurders en politici, dan komt het allemaal best in orde.

Jan Kattens overleden

Op 13 augustus jl. overleed op 74-jarige leeftijd Jan Kattens. Het ging al een paar jaar bepaald niet goed met hem.

Jan was in de jaren zeventig één van de mede-oprichters van toen nog Stichting Kritisch Faunabeheer. En van die oprichters was hij zeker één van de meest belangrijke en doortastende. Naar aanleiding van de ophanden zijnde wijziging van de Jachtwet in 1976 organiseerde het bestuur van de Vogelwerkgroep Noordhollands Noorderkwartier een enquête onder alle vogelwerkgroepen in ons land over hun standpunt ten opzichte van de jacht. De uitwerking van die enquête en de contacten die daaruit ontstonden waren vooral het werk van Jan. Dat was het begin van de stichting. Misschien had Kritisch Faunabeheer, en daarmee ook De Faunabescherming, zonder Jan nooit bestaan.

Harm

Bleker's poging over zijn graf heen te regeren

Zoals in vorige nummers van Argus al is aangegeven, keurden vrijwel alle natuur- en dierenwelzijnsorganisaties, inclusief wijzelf, de concept-natuurwet van staatssecretaris Bleker unaniem af. Op alle punten schoot dit wetsvoorstel ernstig tekort. Ons voornaamste bezwaar was dat deze wet niet de bescherming van natuur en dieren centraal stelt, maar bescherming van economische belangen.

Natuurwet toch naar Kamer

De bescherming is in dit voorstel teruggebracht tot het minimum dat internationaal verplicht is gesteld. Ook wordt volledig de ruimte geboden aan de jacht. Vrijwel alle verantwoordelijkheid wordt afgeschoven naar de provincies, zonder dat deze over voldoende geld en deskundigheid beschikken. Volgens het wetsvoorstel moeten burgers en bedrijven voortaan zelf bepalen of hun handelingen schadelijk zijn voor de natuur of voor bepaalde dieren. Omdat toetsing door de overheid pas achteraf plaatsvindt, zal dit leiden tot onherstelbare schade. Op deze manier wordt controle en

handhaving feitelijk onmogelijk gemaakt.

In totaal hebben in november 2011 meer dan 5000 personen en organisaties uitermate kritisch op het wetsvoorstel gereageerd. Wij hebben vervolgens samen met meer dan veertig natuur- en dierenwelzijnsorganisaties de handen ineen geslagen. Dit samenwerkingsverband is begin dit jaar hard aan het werk gegaan om een alternatief wetsvoorstel op te stellen, waarin natuur en dieren wel de bescherming krijgen die ze verdienen. Er was haast geboden, aangezien Bleker had aangekondigd dat hij zijn wetsvoorstel nog voor de zomer naar de Tweede

Kamer wilde sturen. Hij moest daarvoor nog wel eerst de reactie van de Raad van State afwachten. Toen eind april het kabinet viel, leek de druk van de ketel te zijn. Het kabinet was demissionair en werd geacht alleen nog lopende zaken af te handelen en zeker geen controversiële voorstellen meer te doen. Wij gingen er vanuit, gezien de enorme stroom van kritiek op het wetsvoorstel, dat Bleker de eer aan zichzelf zou houden en zijn voorstel een stille dood zou laten sterven.

Niets bleek minder waar. Eind juni bracht de Raad van State haar advies over het wetsvoorstel uit en zeven weken later stuurde demissionair staatssecretaris Bleker doodleuk zijn wetsvoorstel naar de Tweede Kamer. Een maand voor de verkiezingen! Op dat moment werd ook het advies van de Raad van State openbaar gemaakt. En daaruit blijkt dat niet alleen de hele natuur- en dierenbeschermingswereld, maar ook de Raad van State zeer negatief is over het wetsvoorstel. Ondanks genoemde kritiek heeft Bleker het voorstel vrijwel ongewijzigd aan de Tweede kamer aangeboden. Nog steeds gaat het wetsvoorstel uit van de belangen van economie en bedrijfsleven en nog steeds wordt alle ruimte geboden aan de jacht. Hierna zullen wij enkele punten van kritiek van de Raad van State bespreken.

Verstoring van de natuur om economische belangen niet in gevaar te brengen, acht Bleker volstrekt gerechtvaardigd. Foto: Gerard Ellenbroek.

Kritiek Raad van State

De Afdeling advisering van de Raad van State (hierna: de Afdeling) constateert dat de bescherming van de natuur de afgelopen decennia heeft gefaald. Het gaat zichtbaar slechter met veel soorten en leefgebieden. Bij ongewijzigd beleid zal de achteruitgang van de biodiversiteit zich dan ook voortzetten. De Afdeling keurt daarom de keuze van Bleker af om niet meer bescherming aan soorten en gebieden te bieden, dan door de Vogel- en Habitatrichtlijn wordt voorgeschreven. Tevens is de Afdeling zeer kritisch over het afschuiven van een groot aantal taken en bevoegdheden naar de provincies. De Afdeling wijst erop dat het vervangen van een systeem van ontheffingen en vergunningen, die onder voorwaarden kunnen worden verleend, door een systeem van vrijstellingen, waarbij iedereen bij voorbaat toestemming heeft voor het doen van allerlei handelingen, ten koste zal gaan van de handhaafbaarheid en dus van de bescherming van dieren. De overheid kan in dergelijke gevallen alleen achteraf ingrijpen als de schade al is aangericht en veelal onomkeerbaar is, bijvoorbeeld de vernieling van een dassenburcht of het verwijderen van vegetatie met alle daarin aanwezige nesten. De Afdeling adviseert daarom met klem het wetsvoorstel aan te passen ten aanzien van de handhaafbaarheid niet eerder tot afschaffing van vergunningen- en ontheffingenstelsels over te gaan, dan wanneer de handhaving kan worden gegarandeerd.

Opzettelijk verstoren

In het wetsvoorstel staat dat het verboden is vogels opzettelijk te doden of te verstoren. Dit geldt echter niet als deze verstoring 'niet van wezenlijke invloed is op de staat

van instandhouding van de betreffende vogelsoort'. De Afdeling vraagt zich af wie kan beoordelen of een verstoring van wezenlijke invloed is op een soort? Niemand. Als het al te meten is, wordt het effect van een handeling pas op de langere termijn zichtbaar.

Bleker heeft echter niets gedaan met de kritiek van de Raad van State en het voorstel op dit punt ongewijzigd naar de Kamer gestuurd. Het kabinet hecht eraan dat een ondernemer of burger de ruimte krijgt om aan te tonen dat zijn verstorende activiteit geen bedreiging vormt voor de vogelsoort, aldus Bleker. Dat is precies het gevaar van dit voorstel voor de natuur. Bleker stelt de ondernemer centraal, terwijl deze wet juist natuurbelangen zou moeten beschermen. Ter compensatie, investeert het kabinet in het vergroten van de kennis bij bedrijven, burgers en overheden. Op zich een goed initiatief, maar dit staat los van de noodzakelijke bescherming van de natuur via wetgeving.

Zorgplicht

Een ander punt is de bescherming van de leefomgeving, zoals foerageergebieden, rust- en voortplantingsplaatsen, van soorten. In het Verdrag van Bern is een algemene verplichting opgenomen tot het beschermen van alle in het wild voorkomende diersoorten en hun leefmilieu. De zorgplichtbepaling in het onderhavig voorstel moet ertoe leiden dat burgers en ondernemers alle handelingen, die nadelig gevolgen kunnen hebben voor in het wild levende dieren en hun directe leefomgeving, achterwege laten, dit naar hun eigen beoordeling. Als een burger of ondernemer

Eén van de grootste problemen met Bleker's wetsvoorstel is dat bij ingrepen in de natuur geen controle vooraf hoeft plaats te vinden. Eenmaal vernield is een dassenburcht niet meer te herstellen. Foto: Archief De Faunabescherming.

achteraf zegt naar eer en geweten te hebben gehandeld en niet had kunnen voorzien wat het effect van zijn handelen op dieren of hun leefomgeving zou zijn, is hij niet aansprakelijk.

De Afdeling vindt deze zorgplicht niet concreet genoeg. Voorkomen moet worden dat er onomkeerbare schade wordt aangericht. De kritiek van de Afdeling dat burgers en ondernemers kennis missen, weerlegt Bleker door te stellen dat er dan deskundigen moeten worden ingeschakeld. De vraag is welk belang een burger of ondernemer daarbij heeft. Wij zetten vraagtekens bij deze insteek van Bleker. Heeft hij daadwerkelijk vertrouwen in de goedheid van de mens of stelt hij bewust het belang van de economie boven dat van de natuur? Gezien de ervaringen met de heer Bleker de afgelopen twee jaar vrezen wij dat het laatste het geval is. De ramp 'Bleker op natuur' blijkt zo dus niet beperkt te zijn tot zijn korte staatssecretarisschap, maar woekert op deze manier door tot ver na zijn vertrek.

Naschrift redactie

Gelukkig is het allemaal niet zover gekomen en heeft de Tweede kamer inmiddels Bleker's wetsvoorstel terecht controversieel verklaard. Het is de demissionair staatssecretaris dus niet gelukt om zijn voorstel nog door de 'oude' kamer te loodsen. Zie ook het artikel 'Voorzichtig positief' voorin deze Argus.

Burgers en ondernemers kunnen ongestraft dieren en natuur verstoren als ze maar aannemelijk kunnen maken dat ze dit niet 'opzettelijk deden'. Foto: Gerard Ellenbroek.

Organisatie Faunabeheer moet anders

INGE SLOOS

Bij de huidige organisatie van het 'faunabeheer' in Nederland zijn veel partijen betrokken. Veel van deze partijen zijn voorstander van afschot. Dat is dan ook de maatregel die het meest wordt ingezet. Maar of het doden van dieren door afschot de meest effectieve oplossing is, is de vraag. Ondanks intensieve jacht op bepaalde diersoorten zoals ganzen of wilde zwijnen, lopen schade aan landbouw of verkeersonveiligheid immers nog steeds op. Nagedacht zou moeten worden over een andere aanpak en organisatie van het faunabeheer. Een aantal voorstellen daarvoor zijn hieronder weergegeven.

Huidige organisatie

De Flora- en faunawet gaat in principe over de bescherming van in het wild levende planten en dieren, maar ook over situaties waarin van de bescherming kan worden afgeweken. Het gaat dan over 'faunabeheer' om te komen tot schadebestrijding in de landbouw of het vergroten van de verkeersonveiligheid. Bij de huidige organisatie van het 'faunabeheer' in Nederland zijn veel partijen betrokken:

- Op rijksniveau is het ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie (EL&I) onder meer verantwoordelijk voor het stellen van de wettelijke kaders.
- De provincies maken onder meer beleid, keuren faunabeheerplannen goed, geven ontheffingen, aanwijzingen en vrijstellingen af voor het verstoren of doden van dieren en controleren het gebruik hiervan.

- Het Faunafonds heeft een adviserende rol, keert schadevergoedingen uit aan boeren en heeft een rol in het bevorderen van maatregelen om schade aan gewassen te voorkomen. Echter doordat het Faunafonds alleen schade uitkeert als er ook is geschoten, wordt jacht als schadebestrijdingsmiddel gestimuleerd en wordt de inzet van alternatieven in feite ontmoedigd.

- Faunabeheereenheden (FBE), een in de wet aangewezen samenwerkingsverband van jachthouders voeren rijks- en provinciaal beleid uit rond het beheer van diersoorten en het bestrijden van schade, voornamelijk middels jacht. Ook stellen zij de faunabeheerplannen op (of laten die opstellen), die als basis dienen voor de maatregelrichting van het faunabeheer.

Daarnaast zijn er terreinbeherende organisaties zoals Staatsbosbeheer, Natuurmonumenten, etc., regionale overlegstructuren, zoals 'Nederlandse regiegroep vogelaanvaringen', het ganzen 'G7' overleg, etc. en maatschappelijke partijen, zoals De Fauna-bescherming, die zich bezighouden met de lobby voor alternatieve maatregelen en het juridisch aanvechten van genomen besluiten over faunabeheer.

Veel van bovenstaande partijen die een adviserende rol hebben richting rijk en provincie en daarmee invloed hebben op de besluitvorming rond het faunabeheer, zijn voorstander van afschot. Dat is dan ook de maatregel die het meest wordt ingezet. Als een boer bijvoorbeeld klaagt over ganzen op zijn land, vraagt de FBE bij de provincie een ontheffing aan voor het doden van die dieren, waarna de provincie toetst of aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Of het doden de meest effectieve en structurele oplossing is, is de vraag. Ondanks intensieve jacht op bepaalde diersoorten zoals ganzen of wilde zwijnen, neemt schade aan landbouw (zie cijfers van het Faunafonds) of verkeersonveiligheid immers nog steeds toe.

Kan en moet het faunabeheer anders?

Omdat de huidige aanpak onvoldoende leidt tot het oplossen van problemen, zou nagedacht moeten worden over een andere aanpak en organisatie van het faunabeheer. Een aantal voorstellen om dit te verwezenlijken is hieronder weergegeven.

Door in het gebied rondom Schiphol geen ganzen-aantrekkende gewassen meer te verbouwen, is het doden van deze dieren niet meer nodig. Foto: Harm Niesen.

Aanpak: onderzoek en inrichtingsmaatregelen

Bij het faunabeheer ontbreekt vaak betrouwbare informatie over de oorzaken van problemen en kennis over goed werkende maatregelen. Zo gaat faunabeheer meestal over het voorkomen van schade die 'mogelijk in de toekomst' gaat optreden. In de media staan bijna dagelijks berichten over 'onhoudbare situaties', 'explosieve groei', en 'enorme schade' ook als daar geen of nauwelijks cijfermatige onderbouwing voor is. Wetenschappers zeggen dat overlast door wilde fauna vooral samenhangt met de inrichting van gebieden. Maar het zorgen voor een juiste gebiedsinrichting ontbreekt vaak bij het maken van beleid. Een voorbeeld is Schiphol. Daar zijn dit voorjaar 5.000 ganzen vergast. Terwijl men weet dat maatregelen als het direct omploegen van oogstresten of het niet meer verbouwen van graan en andere ganzenaantrekkende gewassen die werkelijk effectief zijn. Dat gebeurt nu nog maar amper omdat men in de pachtcontracten aan boeren hierover geen voorwaarden wil vastleggen, bijvoorbeeld omdat de grond dan minder waard wordt.

Ook is het zo dat boeren die nu overlast ervaren ook nu een oplossing willen, terwijl het effect van (inrichtings)maatregelen pas later zichtbaar wordt, maar wel blijvend is. Boeren hebben ook belang bij maatregelen die zorgen dat overlast en schade structureel worden opgelost.

Om te komen tot beleid dat werkt, zouden rijk en provincies onderzoek en kennisuitwisseling moeten stimuleren waardoor feiten boven tafel komen en effectieve (arbeidskostenbesparende) maatregelen worden ontwikkeld. Omdat de provincies vermoedelijk verantwoordelijk worden

voor de uitbetaling van schades, hebben ze voordeel bij maatregelen om te voorkomen dat schade optreedt, zodat de schadepost zo klein mogelijk blijft. Ook kunnen subsidies of een kostendekkende financiële bijdrage motiverend werken bij boeren om alternatieve maatregelen toe te passen. De provincie Groningen heeft bijvoorbeeld € 150.000 beschikbaar gesteld voor een proef naar alternatieve maatregelen om de ganzenoverlast tegen te gaan, zodat het doden van ganzen straks niet meer nodig is.

Organisatie: onafhankelijke experts

De jachtgezinde organisaties zouden geen bepalende stem moeten hebben bij het vormen van beleid en het bepalen van maatregelen (zoals de FBE, een club die voor het merendeel bestaat uit jagers, die een belang hebben bij het doden van dieren). Het inzetten van een FBE is overigens niet wettelijk verplicht. In plaats daarvan zou er een brede objectieve klankbordgroep moeten

worden opgericht, met mensen die geen belang hebben bij het doden van dieren maar wel bij het verminderen/voorkomen van schade. Een klankbordgroep met inhoudelijke experts en ecologen. Het risico op een ongebalanceerde uitkomst wordt op deze manier ook minder, en het leidt tot meer zorgvuldige besluitvorming.

Conclusie

Het huidige stelsel rond faunabeheer is vooral gericht op het doden van dieren. Toch lijkt dit gevoerde beleid niet efficiënt en effectief te zijn en leidt tot maatschappelijke weerstand. Wat nodig is voor een goed werkend beleid, is een andere manier van denken over faunabeheer: van afschot of symptoombestrijding 'aan de achterkant' naar duurzame, preventieve (inrichtings) maatregelen 'aan de voorkant' om economische schade, verkeersongelukken en overlast te voorkomen.

Dat overlast door in het wild levende dieren met name samenhangt met de inrichting van gebieden, wordt onderschreven door diverse wetenschappers. De keuze is uiteindelijk aan de politiek. Door in te zetten op preventieve maatregelen en alternatieven voor het doden van dieren kunnen de provincies het goede voorbeeld geven en positief communiceren naar de bevolking. Dit komt bovendien ten goede aan natuurbeleving en recreatie, het realiseren van natuurkwaliteit en het nakomen van internationale verplichtingen. Duurzame oplossingen waar geen dier voor dood hoeft te gaan. Daar kan niemand tegen zijn.

De provincie Groningen heeft € 150.000 uitgetrokken om alternatieve maatregelen voor het afschieten van ganzen uit te proberen. Foto: Norman van Swelm.

Een nieuw natuurtijdperk

MARCEL VOSSESTEIN

Productiebos met Douglassparren in het Kroondomein bij 't Loo in Apeldoorn. Foto: Gerard Ellenbroek.

Een eeuw natuurbeleid ligt achter ons. Dat ontstond na eeuwen benutting en oogst uit onze leefomgeving. Toen complete dode vogels de hoofden van vrouwen sierden, was een grens bereikt. Vogelbescherming werd opgericht. Met stoomkracht werd benutting van het meeste onbruikbaar land mogelijk. Natuurliefhebbers zagen in dat onland juist grote waarden had, die verkend, bekend en beschermd moest worden. Men richtte de KNNV op, die nu nog als Koninklijke Vereniging voor Veldbiologie voortleeft. Het dreigend dempen met huisvuil van het Naardermeer was voor de KNNV aanleiding tot de oprichting van Natuurmonumenten. Al snel bleek de stroom aan bedreigde terreinen groter dan Natuurmonumenten kon redden. Dit leidde tot de 12 provinciale Landschappen als beschermende terreinbeheerders.

Heiden en stuifzand vielen inmiddels al langer ten prooi aan bosbouw. Met de toen groeiende vraag naar steenkool steeg ook de vraag naar het met kraken waar-schuwend grenenhout in de mijnbouw. Daarmee werd de grove den topper in de bosbouw. Het rijk, via Staatsbosbeheer, maar ook particulieren en gemeenten investeerden fiks in de bosaanleg. In die bossen moesten functies als houtproductie, recreatie en natuur samengaan. Veertig jaar geleden namen de zorgen over de natuur toe. Vooral milieufactoren vormden een geduchte bedreiging met vermisting, verdroging en versnippering als hoofdoorzaken. Decennia met planmatig aanpakken volgden. De luchtvervuiling bleek succesvol aan te pakken. Ook water-beheer ging met sprongen vooruit. Versnippering ging men met nationale en Europese plannen als de Ecologische Hoofdstructuur (EHS) en gebiedsbescherming als Natura 2000 te lijf.

Die plannenmakerij maakte het verre van simpel. Wetenschappers werden op grote schaal ingeschakeld. Stapels rapporten maken uit hoe terreinbeheerders met hun gebieden omgaan. Een heuse natuurtechnocratie ontstond als een vooral met subsidies geoliede machinerie. De natuurliefhebber, waar het ooit mee begon, werd slechts belangstellende toeschouwer.

Bij Natuurmonumenten en de 12 provinciale Landschappen is de band met leden en donateurs nauwelijks meer dan de uitwisseling van contributie of donatie in ruil voor een meestal fraai periodiek met voorlichting over beheer en activiteiten. Inhoudelijke contacten liggen lastiger. De functies zoals houtproductie, recreatie en natuur in hetzelfde gebied maken dat niet makkelijk. Voor de andere beheerders van publieke terreinen ligt het nog een slagje lastiger. De band van Staatsbosbeheer en de gemeenten loopt immers via de Tweede Kamer en gemeenteraden.

Het lang niet volledig terugdraaien van bezuinigingen houdt de aanslag op de met subsidies geoliede natuurmachinerie in stand. Daarvoor zullen compensaties gevonden moeten worden. De uitdaging is

om die financiële loyaliteit van de samenleving nu liefst direct bij de burger te vinden. Voor de band met de burger hebben de terreinbeheerders met het oogsten, recreatie en natuur drie productsoorten in de aanbieding. Dat die botsen, maakten de reacties op de onevenredige bezuinigingen duidelijk. De natuurliefhebber zag plots de bomen met kostbare leeftijd geogst. De jacht ging in de allerhoogste versnelling. Na de aanbestedingen betaalt de faunabeheerder als dubieuze 'vrijwilliger' omgerekend al snel een paar honderd euro per af te schieten Veluws dier.

Het "benutten en oogsten" uit het recente wetsvoorstel vormt de geplande bekroning van de in 2006 afgekondigde intensivering van het faunabeheer via "populatiebeheer" en "schadebestrijding". Die intensivering leidde sinds 2008 tot 'vlucht- en schuilwild' en niet alleen tijdens de officiële afschotperiodes. Alleen dan zou jaarlijks een (ruime) meerderheid van de zomerse aantallen worden geogst. Dit jaar bleek dat twee weken stoppen met de jacht nodig is, om natuurliefhebbers de bronst van de edelherten te laten beleven. Al jarenlang is ook zorgvuldig tellen en selecteren uitgesloten.

Dat over dat "populatiebeheer" en die "schadebestrijding" nauwelijks iets naar buiten komt, markeert de kloof naar de belevingswereld van de natuurliefhebber. En dat naast de achter rapporten verschanste terreinbeheerder. Duidelijk is dat een verbinding van de gescheiden werelden een eerste voorwaarde is.

Er valt veel te leren van onze voorouders. Gezamenlijk gebruikten ze de omgeving van hun dorpen en gehuchten. Gezamenlijk gebruik was ook gezamenlijke zeggenschap. De Markenwet maakte in 1886 een einde aan de gemeenschappelijke gronden om juist de woestenijen te ontginnen. Het zou nuttig zijn om over het beheer van de gronden voor extensieve recreatie en natuur rond woonkernen weer gemeenschappelijke zeggenschap te hebben. Dat oogsten moet daarin slechts een terughoudende, ondersteunende functie hebben in plaats van de dominerende, die nu op de voorgrond treedt.

Marcel Vossestein is voormalig voorzitter van de Natuurbeschermingscommissie van de KNNV, vereniging voor veldbiologie, in Nunspeet.

*Het rijk, via Staatsbosbeheer, maar ook particulieren en gemeenten investeerden fors in de bosaanleg. Landgoed Bruggelen bij Beekbergen.
Foto: Gerard Ellenbroek.*

Natuurmonumenten en grauwe ganzen...

HARM NIESEN

Het is nog niet zo lang geleden, dat de beheerders van Natuurmonumenten en Staatsbosbeheer op Texel nadrukkelijk te kennen gaven, dat de toenemende aantallen grauwe ganzen in hun natuurgebieden absoluut geen schade veroorzaken. Ze reageerden hiermee op de steeds sterker wordende roep van de plaatselijke agrariërs om tegen de ganzen op te treden. Twee jaar later werden die beheerders kennelijk overruled door hun bazen, want toen vonden in dezelfde gebieden de beruchte vergassingsacties plaats. Daarbij ging het om duizenden ganzen. En wat blijkt? Het heeft niets geholpen. Dat is duidelijk niet doorgedrongen in de Achterhoek, want ook daar wenst men te worden opgestoten in de vaart der volkeren. Er worden in de natuurgebieden wel 120 tot 160 jonge grauwe ganzen geboren! Hoe is dat in vredesnaam mogelijk? Daar moet direct paal en perk aan worden gesteld. Niet in de laatste plaats omdat die beesten nog blijken te poepen ook! Dat driekwart van die jonge vogels door natuurlijke doodsoorzaken het eerste levensjaar niet volbrengt en het doden van die vogels dus grotendeels verspilde moeite is, weten de beheerders niet eens. Zoals ze ongetwijfeld ook niet kunnen aangeven, welke

Grauwe ganzen.

Met dit soort informatieborden denkt Natuurmonumenten het afschieten van ganzen aan de nietsvermoedende wandelaar te kunnen verkopen. Foto: Harm Niesen.

kwetsbare soorten nu precies en volkomen zeker alleen door die ganzen achteruit zijn gegaan. Want een echt probleem is er na-

tuurlijk helemaal niet. Terloops wordt melding gemaakt van landbouwschade! Daar komt de aap uit de mouw. Natuurmonumenten vindt vriendjes blijven met boeren belangrijker dan zorgvuldig natuurbeheer. En vervolgens maken ook zij weer de bekende fout. Heeft Natuurmonumenten ooit in haar bestaan kennis verworven over de precieze effecten van het afschieten of vergassen van ganzen? Nee. Hebben ze er ooit ook zelfs maar op aangedrongen, dat er een groot onderzoek wordt gedaan naar wat de beste oplossing is, als er al sprake is van een probleem? Het enige bestaande onderzoek, naar de effecten van de vergassing op Texel, maakt duidelijk dat er hoogstens sprake is van een zeer tijdelijk effect. En dan is Texel nog een relatief geïsoleerd eiland. De Achterhoek is dat niet. Kortom, zo er al sprake zou zijn van enige overlast dan vormt het afschieten van die ganzen daar geen enkele oplossing voor. En daarmee is het domweg illegaal en maatschappelijk onverantwoord.

Actie tegen afschotplan provincie Gelderland bij ecoduct Hulshorst

Geen geweren om herten te keren

GERARD ELLENBROEK

Onder de naam “Geen geweren om herten te keren” voerde De Faunabescherming op 17 november jl. actie tegen het plan van de provincie Gelderland om edelherten af te schieten bij het nieuwe te openen ecoduct over de A28 ter hoogte van Hulshorst, ongeveer 10 km ten noorden van Harderwijk op de Veluwe. Het plan, dat volgens de provincie het logische gevolg was van de te verwachten overlast van de herten als het viaduct zou worden opengesteld, zou zorgvuldig zijn afgestemd met omwonenden en met name met boeren die vreesden voor hun gewassen. De populatie van edelherten in de onmiddellijke nabijheid van het viaduct bedraagt ongeveer 25 dieren. Daarvan zouden er volgens de provincie op voorhand vijftien moeten worden afgeschoten. Voor De Faunabescherming een onverteerbare zaak en reden om tot actie over te gaan.

Foto's: Rob Voss.

Op zaterdag 17 november, een kille, grauwe middag rond 15:00 uur, verzamelden zo'n 100 verontruste faunabeschermers en sympathisanten zich op de Oudeweg ter hoogte van het ecoduct Hulshorst. Omdat de lokale autoriteiten, die vanwege de uitgebreide media-aandacht die er voor dit onderwerp was geweest, niets aan het toeval wilden overlaten, had men Harry Voss, namens De Faunabescherming initiator en organisator van de actie, gevraagd er alles aan te doen om de actie zonder incidenten te laten verlopen. En zo geschiedde. Op het landelijke weggetje, waar anders op een mistige najaarsmiddag niets anders dan een tractor of een verdwaalde hondenuitdrukker waar te nemen is, was het nu een drukte van belang. Behalve de grote groep belangstellenden, volgden ook de lokale, regionale en landelijke pers, de dingen die gebeuren gingen. Als blikvanger had tekenaar Len Munnik een grote, prachtige cartoon gemaakt, die door de drie sprekers, Harry Voss, Niko Koffeman en Ineke van den Abeele, gezamenlijk werd onthuld. Harry Voss leidde het officiële gedeelte van de bijeenkomst in, met achtergrondinformatie over het doel en de noodzaak van de actie. Op onze website en in de bijgaande tekst van onze voorzitter Harm Niesen, die tijdens de bijeenkomst werd voorgelezen door Ineke, leest u hier

alles over. Niko Koffeman, Eerste Kamerlid voor de Partij voor de Dieren, benadrukte het belang van het gezamenlijk optrekken van natuur- en dierenbeschermingsorganisaties om overheden erop te wijzen dat men dit soort controversiële maatregelen niet ongestraft kan nemen. De collectieve verbolgenheid over het feit dat men voor veel

gemeenschapsgeld een ecoduct laat aanleggen en vervolgens dieren, waarvoor deze doorgang (mede) is aangelegd, afschiet, is volkomen terecht. Het is uiterst naïef dat de provincie meent hier ongemerkt mee weg te kunnen komen. Gelukkig is ook Natuurmonumenten, wiens rol tot enkele dagen vóór de actie nog niet helemaal helder was,

Onthulling van het actiebord "Geen geweren om de herten te keren" door de sprekers: Harry Voss, Ineke van den Abeele en Niko Koffeman. Foto: Rob Voss.

vrijdag 16 november met de verklaring gekomen dat men geenszins van plan is om edelherten in het gebied af te schieten. Een goede zaak. Echter omdat de provincie tot nu toe op geen enkele manier heeft laten merken tot inkeer te zijn gekomen, willen we de lezers van Argus alsnog oproepen om de petitie tegen de afschietplannen van edelherten bij het ecoduct Hulshorst te tekenen. Uw steun

daarvoor kunt u nog tot begin december 2012 betuigen op <http://petities.nl/petitie/geen-geweren-om-de-herten-te-keren> Reeds ruim 3500 sympathisanten gingen u

voor. Medio december willen we de handtekeningen aanbieden aan de provincie Gelderland.

Foto: Rob Voss.

Ecoduct Hulshorst

Toespraak van Harm Niesen, voorzitter van De Faunabescherming, uitgesproken door bestuurslid Ineke van den Abeele.

Waarom alle opwinding?

Landelijke opwinding over een ecoduct. Dan moet er iets bijzonders aan de hand zijn. Nou, dat is er ook. Ecoducten worden in ons land vooral gebouwd om grotere zoogdieren de kans te geven optimaal gebruik te maken van het landelijk gebied. Ze zijn niet bedoeld voor vlinders en vogels, die kunnen tenslotte vliegen, en ze zijn niet bedoeld voor kleinere zoogdieren, amfibieën, reptielen en dergelijke diersoorten. Daar zijn ecoducten veel te duur voor en die kleinere soorten kunnen ook met tunneltjes naar de overkant geholpen worden. Die kosten niet, zoals dit ecoduct, 9 miljoen euro!

Ecoduct bedoeld voor grote zoogdieren

Dit ecoduct is dus in de allereerste plaats bedoeld voor soorten als ree, wild zwijn en edelhert. Dat die niet overal in ons land zomaar een geschikt leefgebied vinden en niet overal welkom zijn, ligt voor de hand. Niemand legt zo'n ecoduct aan tussen een groot natuurgebied en een grote stad. We mogen er daarom vanuit gaan, dat er goed is nagedacht over de plaats van dit ecoduct en dat er een verantwoord plan aan ten grondslag ligt. En dat grote zoogdieren aan beide zijden van het ecoduct welkom zijn en er een geschikt leefgebied vinden. Liefst als onderdeel van de – nu Bleker van het toneel verdwenen is – weer levende Ecologische Hoofdstructuur, zodat er een verbindingzone ontstaat tussen de Veluwe en de leefgebieden in de Flevopolder.

Boeren vinden dat niet leuk

De werkelijkheid is totaal anders. Meer dan de helft – 15 van de 25 – edelherten die bij Hulshorst leven, zullen worden afgeschoten. En waarom? Alleen omdat boeren vrezen voor schade aan hun gewassen. De eerste reactie van een normale burger zou zijn: als ze daar bang voor zijn, zetten ze maar een hek om hun gewassen. Dat moet iedereen in dit land, als hij iemand of iets niet in zijn tuin wil hebben. Iedereen? Nee, iedereen, behalve boeren. Die moeten door de overheid beschermd worden tegen iedere vorm van overlast. Het belang van de boeren wordt in dit land door politieke partijen als VVD en CDA boven alle andere belangen gesteld en natuurlijk, jagers zijn maar al te graag bereid het afschieten van edelherten voor hun rekening te nemen.

Dan komen de jagers

Jagers zijn in ons land hobbyisten, die daar veel geld voor over hebben. En daarom menen recht te hebben op een lekker stuk vlees. Ree, wild zwijn en edelhert zijn niets anders dan een onderdeel van de extensieve veehouderij, die men op de Veluwe wildbeheer noemt. "Wild" hoeft natuurlijk helemaal niet beheerd te worden. Eekhoorntjes en egels hoeven ook niet beheerd te worden, daar is iedereen het over eens. Maar ree, edelhert en wild zwijn hebben de pech dat ze lekker zijn. Om die schandelijke vorm van exploitatie van de natuurgebieden te legaliseren, zijn er de zogenaamde Faunabeheerplannen uitgevonden. Goedgekeurd door Provinciale Staten, maar in de praktijk opgesteld door boeren en jagers.

Bijrol voor terreinbeherende organisaties

In theorie zijn ook de terreinbeherende natuurbeschermingsorganisaties betrokken bij deze plannen, in de praktijk hebben zij niks in te brengen. Meerdere malen hebben vertegenwoordigers van bijvoorbeeld Natuurmonumenten ons aangegeven, dat zij allesbehalve gelukkig zijn met de provinciale Faunabeheerplannen. En dus ook met het afschieten van de edelherten bij dit ecoduct.

Het systeem deugt niet

Er moet iets drastisch veranderen. Het is onverteerbaar dat maatschappelijk belangrijke organisaties als Dierenbescherming, Vogelbescherming en De Faunabescherming geen enkele inspraak hebben bij de vaststelling van de zogenaamde Faunabeheerplannen. Er leven 3000 edelherten in Gelderland en er kunnen er maar 1000 leven? Wat is dat voor onzin! Als er 3000 leven, is er dus plaats voor 3000 edelherten! Verreweg de belangrijkste reden om er dan 2000 te schieten is niets anders dan het plezier dat de jagers daaraan beleven. Dat argument wordt nooit gebruikt in de provinciale plannen en komt niet voor in het Faunabeheerplan.

Het draait allemaal om geld

Maar jagers zijn geen filantropen, zij doen niet kosteloos aan 'noodzakelijk beheer'. Integendeel, ze betalen zich blauw en willen daarvoor een hoop lol terug. Niet ten bate, maar ten koste van de natuur. Boeren zijn daar blij mee, omdat zij uitsluitend aan zichzelf denken: alles beter dan een kans op schade. En ook de meeste terreinbeherende organisaties zijn er blij mee: zij verdienen een hoop geld aan de jagers. Staatsbosbeheer stelt zelfs expliciet dat zij tegen een verbod op de hobbyjacht is, omdat ze de inkomsten niet kan missen. En uitsluitend deze drie groeperingen hebben in Nederland iets te zeggen over jacht.

Geen stem voor andere belanghebbenden

Slagers, die in de meest letterlijke zin hun eigen vlees keuren! Vijftig jaar geleden kwamen ze daar misschien nog mee weg, maar nu niet meer. De belangstelling voor de natuur, de aantallen bezoekers van natuurgebieden en het enorm toegenomen economische belang van al die natuurliefhebbers wordt volkomen genegeerd. Organisaties als Vogelbescherming, Dierenbescherming en De Faunabescherming worden bij de vaststelling van plannen voor bestrijding en jacht totaal genegeerd. Dat kan zo natuurlijk niet langer. Het maatschappelijk belang van natuurliefhebbers is vele malen groter dan dat van de jagers en wellicht zelfs van de complete agrarische sector. Bij de totstandkoming van de Flora- en faunawet ruim tien jaar geleden, was er sprake van echte inspraak voor de natuurbeschermingsorganisaties, maar dankzij CDA en VVD verdween deze inspraakmogelijkheid alsnog uit de wet.

Een nieuwe kans voor een betere regeling

Het kabinet Rutte II gaat de Flora- en faunawet vervangen door een nieuwe natuurwet. Het is absoluut noodzakelijk dat die inspraak daarin eindelijk op een fatsoenlijke wijze geregeld wordt. Anders is deze bijeenkomst bij dit ecoduct een voorbode van nog heel veel onrust in de samenleving.

Eendenjacht in de polder

Wilde eend, vrouw. Foto: Rein Hofman.

Daar zit je dan met je vrijwillige veldwerk, tellingen, wintervoer, nestkasten en natuurabonnementen. Pogingen om nog iets te redden, is tegenwoordig kennelijk vooral duurbetaalde koren op de molen van een stel schietgrage zonderlingen.

Het leed leek geleden en zich tot die ene dag te beperken. De volgende dagen waren bloedheet en er gebeurde weinig. Hier en daar in de verte klonk zo nu en dan de onvermijdelijke dubbele knal. Gisteravond echter, kreeg het geweld het gevreesde vervolg. Hetzelfde drietal heren, er leek zelfs een vierde man te zijn, met eenzelfde zwarte hond en witte bestelbus had zich op dezelfde strategische plek, precies onder de route waar veel vogels tussen de natuurgebieden pendelen, geïnstalleerd en begon vervolgens overijverig in het rond te schieten.

Men zou haast denken dat het gezelschap een oosterse supermarktketen van een-denborst voorziet, ware het niet dat je met mistig tegenlicht of in het schemerdonker niet of nauwelijks ziet wat je op de korrel neemt. Voor een buitenstaander heeft het er daarom meer van weg, dat deze heren de vogelstand voor hun persoonlijk jachtplezier decimeren.

Toen ik van dichterbij poolshoogte nam, zag ik schuin boven het fietspad onder vier kille knallen twee inmiddels eenzame vogels uit de verlaten lucht storten. In mijn ooghoek danste de feilloze krachtige vleugelslag van deze wonderlijke wezens nog na en ik was geschokt. Is de term jagen hier nog wel van toepassing? Dat vraag je je af tijdens het toeristenseizoen, wanneer de heren als waren zij een stel soldaten, vlak naast een recreatief fiets/voetpad in een bastion van luchtafweergeschut verschanst, iedere vijandelijke overvlieger uit de lucht ratelen.

Want vijanden zijn het volgens deze jagers, de vijanden der boeren wier land wordt overvlogen. Het is ongedierte, omdat het een graantje van de zwaar gesubsidieerde gewassen meepikt. Ook al zijn die gewassen van een bio-boer een tiental kilometers verderop of verhuizen de vogels van het ene

Een ooggetuige verslag

Op 15 augustus start het jachtseizoen op de wilde eend. Daags na die datum ontvingen wij onderstaande mail van een wanhopige bewoner.

Geachte Faunabescherming,
Van de week is kennelijk het jachtseizoen op de wilde eend geopend. Er wordt hier op het platteland wel vaker gejaagd. Ik weet dat er af en toe een eend moet sneuvelen of een haas het loodje moet leggen. Kennelijk is het omdat die dieren het boerenbestaan ernstig bedreigen, of de delicate symbiose in de gekunstelde natuur verstoren. Misschien zelfs zijn ze een welkome afwisseling op de sleur van het dagelijks vlees uit de bio-industrie en komen ze op een dankbaar bord terecht.

Echter, wat ik deze dagen vanaf mijn werkplek gadesloeg, heb ik niet eerder waargenomen. Van de week werd ik om de paar minuten opgeschrikt door zware geweschoten. De tijd verstreek, maar het geweld hield onverminderd aan. Pas 's avonds na elfen staakte het. In het kleine landbouwgebied echoënd tussen de omliggende dorpen Tuitjenhorn en Stroet in Noord-Holland zijn op die zwoele zomeravond honderden patronen afgevuurd. Wanneer iedere schot een treffer is geweest, is de vogelpopulatie in een paar uur tijd honderden exemplaren kwijtgeraakt.

natuurgebied naar het andere. De schending van het luchtruim boven de akker van waaraf wordt geschoten, moet met de dood worden bekocht. Je weet immers maar nooit waar het ongedierte neer zal strijken en zijn misdadige eetgewoonte zal uitvreten.

Ziet de vogelen des hemels. De vogels zijn van iedereen op deze planeet, hebben doorgaans geen vaste verblijfplaats en kennen geen grenzen. Het jagen daarentegen is vastgelegd en gelegaliseerd in het plaatselijke belang. De jagers hebben vergunningen en hebben de wet van het eigen land aan hun kant. Volgens de politie mogen zij onbeperkte aantallen kraaien, ganzen en houtduiven neerhalen, zolang die maar als schadelijk te boek staan. Ook het ongebreidelde schieten van wilde eenden is kennelijk toegestaan. Niet dat er enige reële controle is op welke specifieke soort eend of look-a-like er daadwerkelijk wordt neergehaald, want niemand houdt hier ter plaatse toezicht.

Ik kan u de hierboven beschreven veronderstelde misstand e-mailen maar tegen de tijd dat u reageert, liggen de kadavertjes al in de vriezer of zijn in een onbereikbare sloot van een verongelijkte boer gedumpt. Het bewijsmateriaal is opgevreten of door de ratten of door de consument. Wat precies de schade is die zulke ongecontroleerde geschutskoepels in het landschap aanrichten, zal jaren later blijken uit de tellingen. Wellicht wanneer de witte bestelbus in het holst van de nacht wegsliuip en door

de hoeveelheid buit door de assen zakt, krijgen deze jagers wegens overdadige hebberigheid met de verkeerspolitie te maken en is er nog enige mate van correctie op dit merkwaardige wapenfeit.

En dan nog dit. Hoort u het verschil tussen de klank van het geweervuur tijdens het tv-journaal en dat op driemaal de schootsafstand van uw achtertuin? Nee misschien, en dat is dan verwarrend. Op het journaal ruikt u tenminste geen bloed of ziet u geen ingewanden onder het uitspansel uiteenspaten en op de korengel akkers neerregenen, ter zomers vermaak van een anonieme, manke jager en zijn in het kruid verschanste wapenbroeders. Zulke beelden zijn onwenselijk en worden door de nieuwsredacties niet gedoogd. Wie leest de krant nog in het onveilige buiten wanneer iedere alinea wordt ingeluid door een doffe knal en bloedspatten en als hij moet toezien dat een koerende duif die de vredige boomtak in de tuin verlaat even verderop in een schot kolkende hagel wordt vermalen?

Daarbij, welk hedendaags mens hecht nog aan de term ongedierte? Het is een primitieve, inmiddels overbodige differentiatie die ooit is bedacht ten tijde dat de natuur de mens dreigde te overwoekeren. Inmiddels zijn zoals iedereen weet de rollen, zeker in dit overbevolkte land, omgekeerd. Dus geachte faunabeheerder, vertelt u mij maar wat te doen, indien zich binnen je bereik zo'n antiek ethisch misbaksel voltrekt? Kan ik de dierenambulance bellen, omdat er met een buslading dode en

gewonde dieren wordt gesmeten? Zal ik klagen omdat ik de kogelregen nabij mijn achtertuin een nare inbreuk vind, die mij aan zinloze gewelddadigheden doet denken? Moet ik soms van een afstand schelden en mopperen, want foto's maken zoals u adviseert lijkt mij geen goed idee? Zulk advies is een zeperd en deze jagers weten dat vast. Je zou een wereldvreemde vogel zijn, wanneer je emotioneel geladen, een telelens op schietgrage lieden richt. Het geweer is hun ijzeren spierbal, met hun tong strelen ze de trekker en staren onderwijl onrustig in de lucht. Bij zulke ongelijke machtsverhoudingen is voorzichtigheid geboden, want voor je het weet wordt je voor ongedierte aangezien.

Ik kan hooguit bij u jammeren. Of mijn toevlucht zoeken in de weerzinwekkende wetenschap, dat dit ziellose geweldstheater veel verder dan de menselijke wetgeving strekt. Dat het alleen stopt als al het weerloze op aarde door de 'survivende fittest' is uitgemoord. Dat de jachtwellust van een manke, ouwe jager en zijn roestige pillenbus alleen dan pas eindigt en eerder niet. Naam bij redactie bekend.

Wij adviseren iedereen om dit soort zaken zoveel mogelijk te melden bij de politie en de lokale media, zodat duidelijk wordt dat een groot deel van de bevolking dergelijk gedrag onacceptabel vindt.

Foto: Rein Hofman.

Door toeval komen duistere zaken aan het licht

Koning Juan Carlos van Spanje dacht ongestoord op olifanten te kunnen gaan jagen in Botswana. De koning was op dat moment nog erevoorzitter van de Spaanse tak van het Wereldnatuurfonds, een functie die hij al sinds de oprichting in 1968 vervulde. Maar het luxe privé-uitstapje kwam in het nieuws omdat de koning in zijn vakantieverblijf ongelukkig over de trap struikelde en zijn rechterheup op drie plaatsen brak. Hij werd teruggevlogen naar Madrid waar hij een kunstheup kreeg. Het was de tweede keer binnen een week dat een lid van de Spaanse Koninklijke familie in het hospitaal belandde. Zijn oudste kleinzoon van 13 jaar schoot zichzelf in de voet bij schietoefeningen op het landgoed van zijn vader Jaime de Marichalar. Dertienjarigen mogen natuurlijk helemaal geen wapens hanteren. Jaime kan een fikse boete krijgen. De hele toestand zorgde voor veel ophef, waarop de Spaanse tak van het Wereldnatuurfonds Koning Juan Carlos de laan uitstuurde. Het WNF Nederland toonde zich verheugd over het vertrek van de Spaanse koning, waarmee een einde is gekomen aan een pijnlijke episode, aldus directeur Johan van Gronden.

Bron: Noord-Hollands Dagblad.

Jong vosje als lokaas

Kinderen hebben in Drunen een jong vosje gevonden. Het diertje zat opgesloten in een krappe kooi, verborgen tussen het riet. In het kooitje lag een half opgegeten duif waarvan de poot waar vermoedelijk de ring aanzat, was verwijderd. Daardoor is het niet mogelijk om de dader(s) te achterhalen. De duif diende waarschijnlijk als voedsel voor de vos. De jongens die het vosje vonden, twijfelden geen moment en belden direct de dierenpolitie.

Naar verluidt diende het vosje als lokmiddel om de ouders te vangen of af te schieten. Het vosje, dat er slecht aan toe was, is opgevangen door het Vogelrevalidatiecentrum in Zundert. Charles Brosems van het opvangcentrum had nog nooit zo'n lugubere vondst gezien. Hij vreest dat het kooitje al vaker is gebruikt. Aan de manier waarop het kooitje is gemaakt, kon je zien dat we met een professional te maken hebben, die de juiste materialen had. Het vogelopvangcentrum heeft aangifte gedaan. *Bron: Omroep Brabant.*

Weidevogels afgeslacht

Tijdens maaiwerkzaamheden op een grasland aan het Bastion in Veenendaal heeft een slachtpartij plaatsgevonden. Een maaiwerker heeft daar meerdere nesten met jonge weidevogels met daarin ondermeer een jonge tureluur, kapotgemaakt. De meeste vogels hebben het niet overleefd. De

Een waarschuwing, een wens of een constatering? Foto: Archief De Faunabscherming.

De buit van de Vos

meldingen over vernielde nesten stroomden binnen bij de gemeente Veenendaal, waarop de milieupolitie poolhoogte nam en meerdere dode vogels aantrof. Opmerkelijk was dat een aantal weken eerder de gemeente nog verboden had het terrein met Koninginnedag te gebruiken als parkeerplaats omdat er weidevogels nestelden. *Bron: De Telegraaf.*

Vangen en vergassen

Het vangen en vergassen van wilde ganzen door Duke Faunabeheer heeft veel verontwaardiging gewekt. Het gaat er niet zachtzinnig aan toe als honderden wilde ganzen met hun jongen een kooi in worden gedreven. Er ontstaat grote paniek, de dieren staan doodsangsten uit, vertrappen elkaar en daarna wacht

hen ook nog de verstikkingsdood. Duke Faunabeheer meent dat de kracht van het vangen in de rust ligt. In dit geval betekent dat geen pottenkijkers en mediastilte. Grote zwarte zeilen moeten verhullen wat niet mag worden gezien. Wat niet weet wat niet deert. En komen er later vragen dan legt Den Hertog van Duke graag nog eens uit hoe netjes de actie is verlopen, alsof we het nog steeds niet goed begrepen hebben. Ik heb mensen gesproken die met afschuw hebben gezien hoe in Waterland de wilde ganzen met hun jongen werden weggevangen. Sommige mensen hebben daarbij sattan daarbij huilen en waren dagenlang van streek.

Den Hertog vertelt met trots dat hij van zijn hobby, het jagen op dieren, zijn beroep heeft gemaakt. Mooier kan het niet, vindt hij zelf. Ook in hun vrije tijd gaan deze faunabeheerders er lekker op uit om dieren te bejagen. Niet zo vreemd dat ze dit ook graag in stand willen houden. Dat doe je dus door dieren weg te vangen en te doden. Voor elk weggevangen dier komt al snel een nieuwe in de plaats. En zeker als de omgeving voor die dieren aantrekkelijk is gemaakt en nog steeds aantrekkelijk wordt gehouden, zoals bij Schiphol het geval is, dan is het dweilen met de kraan open. Reden genoeg om Schiphol en faunabeheerders kritisch te blijven volgen.

GroenLinks in Rotterdam niet zo groen

Rotterdam moet vreemde vogels nadrukkelijk weren uit de stad. Exoten als halsbandparkieten, soepganzen maar ook stadsduiven en huiskraaien, pikken de ruimte in van de toch al in hun voortbestaan bedreigde stadsvogels. Dat stelt GroenLinks Rotterdam. Judith Bokhoven, raadslid voor deze partij, overhandigde aan dierenwelzijnswethouder Alexandra van Huffelen 45 voorstellen om Rotterdam vogelvriendelijker te maken. De partij pleit voor heggen in plaats van hekken, extra ooievaarspalen en broedeilandjes in de grote stadsparken. Maar om meer huismussen, boomklevers en knobbelzwanen naar de stad te krijgen is het noodzakelijk om streng op te treden tegen vogels die niet in Nederland thuis horen. GroenLinks pleit voor het uitzetten van slechtvalken, die op overlast veroorzakende duiven en meeuwen moeten jagen. Ook is het een optie om de nesten van huiskraaien leeg te halen, die pas vijftien jaar geleden vanuit India hier zijn gekomen. Verder is het volgens de partij ook goed om een voederverbod in te voeren voor soepganzen. *Bron: De Telegraaf.*

Volgens mij is GroenLinks van Rotterdam de weg kwijt. Ik vraag me af wie dit alles in Judith's oor heeft gefluisterd. Het zou zomaar een valkenier kunnen zijn geweest. Wil men bijvoorbeeld geen stadsduiven in de stad, dan zal de duivensport moeten worden aangepakt. Maar die oplossing wordt angstvallig vermeden. Alleen omdat de politiek bang is dat ze daarmee veel stemmen zullen verliezen. Ook de handel in exoten zou aan banden moeten worden gelegd. Stadsduiven zijn nakomelingen van duiven die verdwaald zijn tijdens wevluchten en die zich dan vestigen in dorpen en steden. Jaarlijks verdwalen een miljoen duiven tijdens deze barre tochten.

Handel in beschermde diersoorten

De handel in beschermde diersoorten is gouden business. Zeker als de Nederlandse opsporing te wensen over laat. Interpol schat de waarde van de illegale wereldhandel in wilde dieren op tien tot twintig miljard dollar per jaar. "Op papier hebben we het misschien goed geregeld, maar in

de praktijk klopt er niets van", zegt exotienherkenning in binnen- en buitenland. Men zet vooral in op terrorisme en drugs; dierenhandel is bijzaak. De aandacht voor opsporing is drastisch verminderd. Volgens wetenschapper en 'criminoloog' Daan van Uhm is Europa één van de grootste markten in de wereld op het gebied van illegale dierenhandel. Er worden jaarlijks zo'n 200.000 schildpadden, 1,2 miljoen hagedissen en 300.000 slangen geïmporteerd. Per jaar komen er volgens Van Uhm naar schatting ook honderdduizenden exotische dieren de Nederlandse grens over zonder dat er wordt ingegrepen. De handel wordt niet als ernstig gedefinieerd. Maar we hebben wel gewoon met criminaliteit te maken waar grote sommen geld mee gemoeid zijn. *Bron: Noord-Hollands Dagblad.*

Exotische slangen in Nederland

In Ter Apel was een boa constrictor van 2,5 meter ontsnapt. Maar de buurtbewoners werden gerustgesteld door een slangenskundige. De wurgslang gaat niet op jacht. Mensen hoefden dus niet bang te zijn, aldus de bioloog. De gealarmeerde eigenaar van het reptiel was van zijn vakantie teruggekeerd om de slang te gaan zoeken. Maar de slang bleek in zijn huis te zijn en lag gewoon op de bank te slapen. In München kreeg een Duitse vrouw de schrik van haar leven toen ze in haar huis de wc-deksel omhoog deed. Ineens stond ze oog in oog met een python. De toegesnelde politie probeerde tevergeefs de slang door te spoelen. Hierop werd de brandweer ingeschakeld, die de slang met een gealarmeerde expert wist te vangen. Die nam het dier mee naar huis. Daar blijft de python, totdat bekend is van wie het reptiel is. *Bron: Noord-Hollands Dagblad.*

Reptielensmokkel

Een 28-jarige man is op de luchthaven van München tegen de lamp gelopen toen hij met 49 levende reptielen in stoffen zakjes Duitsland in wilde komen. Hij had 31 woestijnhagedissen en 18 gekko's, naar eigen zeggen uit Oman, meegenomen om thuis op te eten. Om zijn verhaal kracht bij te zetten, dreigde hij ter plekke een doornstaartgame de kop

De buit van de Vos (vervolg)

af te bijten. Dat konden douanebeambten nog net voorkomen. De dieren zijn in beslag genomen. De man kreeg een bekeuring. *Bron: nu.nl.*

Giftige dieren in postpakketten

De Nederlandse Voedsel en Warenautoriteit (NVWA) heeft vier luchtpostpakketten onderschept met giftige en voor de mens dodelijke dieren. Een woordvoerder van de NVWA wilde niet zeggen voor wie de postpakketten bedoeld waren. Acht schorpioenen en vier kevers zaten in dichtgebonden zakjes in kleine doosjes. Twee schorpioenen waren onderweg doodgegaan. Douanebeambten ontdekten de dieren op een scan in een postsorteercentrum in Amsterdam. *Bron: nu.nl.*

Albatros sterft uit

Veel soorten zeevogels, de albatros voorop, worden met uitsterven bedreigd. Van de albatros vliegen nog slechts zo'n 130 dieren rond. Grootste gevaar voor hun voortbestaan vormt de commerciële visserij. Van de 346 soorten zeevogels worden er 97 met uitsterven bedreigd. *Bron: Vogelbescherming.*

Stroppers "vergeten" jachthonden

Twee stroppers hebben in een vlucht poging in Oostende bij Oosterhout hun jachthonden achtergelaten. De politie kreeg een melding van stroperij aan de Rijdsdijk. Toen de agenten aankwamen, koos het tweetal meteen het hazenpad. Ze hadden zo'n haast dat ze hun landrover met daarin een dode haas en hun jachthonden achterlieten. De zoekactie naar de twee mannen leverde niets op. Aan de hand van de landrover denkt de politie de stroppers alsnog te kunnen traceren. *Bron: Omroep Brabant.*

Man schiet vijftig vogels dood

Een Gouwenaar is opgepakt omdat hij 50 vogels zou hebben doodgeschoten. De politie, die de man op heterdaad betrapte, heeft twee luchtdrukwapens in beslag genomen. Sinds begin mei kwamen er voortdurend meldingen binnen van beschoten vogels. De dode vogels, die allemaal kogeltjes in hun lijf hadden, werden vooral aangetrof-

fen op Westraven en de Peperstraat in de Goudse binnenstad. In de meeste gevallen ging het om sperwers, Vlaamse gaaien, meeuwen en kraaien. *Bron: De Telegraaf.*

Hond schiet jager dood

De eigenaar van de hond die door op een geweer te gaan staan een dodelijk schot had gelost, is in Rusland veroordeeld tot 15 maanden huisarrest. De man nam voor de rechtbank alle schuld op zich voor het ongeval dat tijdens een jachtpartij plaatsvond. De man was met een bekende op jacht gegaan. Op een gegeven moment stapte het rondrennende dier op een geladen jachtgeweer dat vervolgens afging. De jachtpartner werd daarbij dodelijk geraakt. *Bron: De Telegraaf.*

Vragenlijst wekt woede jager

De politie heeft jagers in Twente tegen zich in het harnas gejaagd met een enquête, waarin hen ondermeer werd gevraagd naar drankmisbruik en eventuele criminele contacten. Het gaat om een vragenlijst van een student van de Universiteit Twente. In het kader van zijn afstudeeropdracht wilde de onderzoeker meer inzicht in de motieven van jagers om te gaan jagen. Zo werd ook gevraagd hoe ze zullen reageren wanneer ze een inbreker in hun huis zouden betrappen. Hij stuurde een enquête rond onder jagers en sportschutters in die regio met honderd soms zeer persoonlijke vragen. De vragen schoten de jagers totaal in het verkeerde keelgat en de Jagers Vereniging KNJV reageerde furieus. De jagers maakten hun ongenoegen kenbaar bij de korpschef en de minister van Veiligheid en Justitie. Zij meenden dat de politie hun contactgegevens had vrijgegeven maar volgens een politiewoordvoerder is de privacy van de jagers nooit in het geding geweest. De vragenlijsten waren door de politie verstuurd. Het is dus niet zo dat deze student via de politie aan de contactgegevens was gekomen.

De korpsleiding heeft als gevolg van de commotie het afstudeeronderzoek ingetrokken. Het onderzoek bleek goedgekeurd

door mensen op de werkvloer, maar niet door de korpsleiding. Het korps zoekt nu intern uit hoe het onderzoek via de politie tot stand kon komen. *Bron: De Telegraaf.*

Als u informatie heeft voor deze rubriek of wilt reageren, kunt u mailen naar de redactie van Argus. Het redactieadres vindt u in het colofon voor dit blad.

De Webwinkel

Overzicht van de promotie-artikelen.

Post it blokje.

Bamboo Pen.

Mok.

Bierviltjes.

Maak De Faunabescherming zichtbaar! Een leuk cadeau voor uzelf of om weg te geven zorgt voor het vergroten van de naamsbekendheid van De Faunabescherming. Laat zien waar u voor staat. De natuur verdient het. Verras eens een vriend, vriendin of familielid met een origineel cadeautje.

U kunt in het bezit komen van één of meerdere van deze artikelen door uw bestelling te plaatsen via donateurs.adm@faunabescherming.nl of een kaartje te sturen naar:

De Faunabescherming
Postbus 150
6870 AD Renkum

Bestelde artikelen worden, na betaling, zo spoedig mogelijk toegezonden. De prijzen zijn exclusief verzendkosten. De verzendkosten bedragen € 2,50 voor bestellingen tot € 20. Voor bestellingen boven € 20 worden geen verzendkosten in rekening gebracht.

Mok	€ 5.75
Bamboo pen	€ 0.60
Notitieblokje A-6	€ 1.75
Post it blokje	€ 0.90
Bierviltje per 10 stuks	€ 1.00
Usb stick (2GB)	€ 7.50

Notitieblok A6-formaat

USB-stick 2GB.

Flip Hul

In het noordoosten van Gelderland, ten zuidwesten van Hattem, het Hanzestadje op de Veluwe, ligt het landgoed Flip Hul. Het is een prachtig, bosrijk gebied gelegen op de overgang van het uiterwaardenlandschap langs de IJssel naar de hoger gelegen bossen en heidevelden op de Oost-Veluwse stuwwal. Het gebied kenmerkt zich door zijn schilderachtige bomenlanen, fraaie sprengen en historische boerderijen.

Toch is het niet allemaal pracht en praal in dit natuurgebied. Onze medewerkers, altijd op zoek naar jacht- en jagerszaken, die het daglicht niet kunnen verdragen, troffen op het landgoed Flip Hul, verscholen tussen de bomen, jaren geleden een schietplek met bijbehorende hoogzit aan. Vanaf deze hoge positie hadden de jagers prachtig uitzicht over een grazige weide midden in het bos. Dat er werd gejaagd in dit gebied was ons dus al lange tijd bekend, al werd de hoogzit nog zo verborgen opgesteld. Maar kennelijk was één hoogzit niet voldoende. Korte tijd geleden werd er een tweede hoogzit bijgeplaatst, zo'n vijf meter verderop. Om niet al te veel op te vallen, werd deze keurig afgedekt met een camouflagenet. We zagen hem dan ook bijna niet!

De vuurkracht is met deze aanwinst dus ineens verdubbeld. Sterker nog, omdat de nieuwe hoogzit plaats biedt aan maar liefst twee schutters, is de schietkracht zelfs verdriedubbeld! Opgepast dus.

Foto's: Harry Voss.

